

www.jollibread.com

© Del text: Hermínia Mas

© De les il·lustracions: 2005, Mabel Piérola

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor S. L.

Carrer de les Ciències 73, Nau 10.

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 91 744 90 60

ISBN: 978-84-16661-47-3

Dipòsit legal: M-1255-2017

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: abril de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

L'arpa de les mil cordes

Hermínia Mas

Il·lustracions de Mabel Piérola

jollibre

Per als meus pares i la meva germana.

*Per a J. F. i tot el que vam compartir
mentre escrivia aquesta història.*

*I molts agraïments a P. Martí, per
l'atenta lectura i les indicacions,
sempre encertades.*

Què li puc regalar?

Quan el pare de l'Àngel estava a punt de tornar d'aquell viatge de negocis, es va recordar que s'havia oblidat de comprar un regal per al seu fill.

Què li podia regalar?

Aquella ciutat del Kazakhstan, on el pare de l'Àngel havia anat a fer negocis, estava situada al peu de la gran serralada del Tian Shan, tenia unes avingudes amplíssimes i verdor per tot arreu. Gairebé es podia caminar sempre a l'ombra d'algun arbre que protegia de la mirada ferotge d'aquell sol tan sec. Però en aquella ciutat hi havia molt poques botigues, i totes oferien articles que al pare de l'Àngel ja li semblaven passats de moda.

Què podia trobar que agradés a l'Àngel? Li agradava llegir..., però no li podia pas dur un llibre en kazakh o en rus, que era tot el que hi havia a les llibreries. També li agradava la música...

10 Va aturar-se en un petit quiosc dels nombrosos que hi havia a Almati i es va beure un refresc de poma. El va trobar boníssim i li va passar la set. Algú li havia dit que el nom d'aquella ciutat, Almati, volia dir 'rica en pomes' en kazakh. Eren tan bones que no li estranyava.

Aleshores, mentre s'acabava de beure l'últim glop de suc de poma, es va recordar que havia anat a una representació de cants i balls del país, el Kazakhstan, i que hi havia vist instruments musicals molt bonics i que sonaven molt bé. Va pensar que potser li agradaria, a l'Àngel, algun d'aquells instruments.

El pare de l'Àngel no parlava el rus amb gaire fluïdesa i encara menys el kazakh, la llengua pròpia d'aquell país, però es va fer entendre

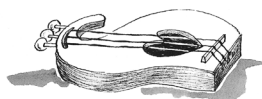

com va poder i un home li va indicar una botiga on podria trobar el que buscava.

12 Quan hi va ser al davant es va preguntar si era una botiga, allò: la porta era ben rònega, amb unes lletres mig esborrades que qui sap què deien; aquella casa de fusta semblava que estigués a punt de caure.

Però hi va entrar. Què podia fer si no? No podia pas arribar a casa sense cap regal després d'un viatge tan llarg!

Una botiga amb instruments estranys

Va entrar a la botiga i no hi va veure ningú, però durant una estoneta va sentir el dring d'un munt de campanetes petitíssimes penjades al sostre que s'havien mogut en obrir la porta. Era un dring molt musical i li va recordar alguna d'aquelles melodies tan boniques que havia sentit.

13

Després va mirar a dreta i esquerra i va quedar parat del munt d'instruments que hi havia pertot arreu: a les parets, amuntegats per terra, penjats al sostre... Hi havia llaüts, tambors, flautes, *dombres*, bandúrries, violins, trompetes, guitarres de totes les mides i formes, i molts més instruments que no sabia ni quin nom tenien. No n'havia vist mai tants de

junts. N'hi havia que semblaven molt antics i es veia que estaven construïts amb bones fustes: eben, sàndal, caoba, om...

Hi havia tants instruments i alguns eren tan estranys que al pare de l'Àngel li va fer la impressió que entrava en un món totalment desconegut.

14 Quan va mirar cap al fons de la botiga, va veure un taulell molt alt i, al darrere, el caparró d'una dona molt baixeta que l'esguardava somrient.

Es van saludar amb un somriure i ell s'hi va anar acostant.

Quan hi va ser més a prop, va pensar que aquella dona devia ser gran perquè tenia la pell bastant arrugada; tot i això tenia una mirada molt jove i alegre.

Quan va ser a tocar del taulell, li va dir, en aquella mena de barreja de rus i kazakh que parlava, que volia un instrument per regalar-li al seu fill però que en veia tants i de tan bonics, tan estranys i tan originals que no sabia pas per quin decidir-se.

–Depèn de com sigui el seu fill –digué la dona, sense perdre mai el somriure dels llavis i movent aquells ulls tan vius i petits–. Pot regalar-li un instrument que toqui sol, o un que toqui només els dies assolellats, o bé un que toqui melodies tristes o alegres segons l'estat d'ànim del seu amo. Si vol, tenim instruments que imiten els cants dels ocells, d'altres que són com un salt d'aigua o que fan el soroll del vent quan passa per entre les fulles dels arbres. Potser vol un instrument que imiti la piuladissa dels canaris? O el so de la neu que cau dels arbres quan desglança? També tenim instruments màgics... És clar que això depèn de qui els toqui...

El pare de l'Àngel estava perplex. Ell només hi havia entrat perquè volia un regal per al seu fill, i ara es trobava en aquella botiga plena d'instruments estranys i sense saber què fer ni què dir davant de tot el que li explicava aquella dona.

Ella se n'adonà i li va fer una pregunta:

–Com es diu el seu fill?

–Àngel.

–Àngel! Quina casualitat! Quin nom més bonic! Feia tant de temps que no l’havia sentit, aquest nom!

Al pare de l’Àngel li va semblar que aquella dona s’emocionava i tot en pronunciar aquell nom.

–Esperi un moment, ara vinc –digué la dona.
I es ficà cap a la rebotiga.

El pare de l’Àngel es preguntava amb què sortiria, ara, aquella dona, i pensava que tot plegat era ben estrany.

Al cap d’una estona va tornar a sortir amb un instrument a les mans. Era una arpa molt bonica i semblava força lleugera tot i la seva grandària.

–Sospesi-la –digué la dona.

–És molt lleugera! Sembla impossible que pesi tan poc! De quina fusta és?

–Una vegada un entès em va dir que la fusta que s’hi assemblava més era la de sàndal, que és molt lleugera, però que no sabia del cert si

era construïda amb aquesta fusta perquè feia una altra mena d'olor.

Aleshores, el pare de l'Àngel s'adonà d'una altra cosa: aquella arpa tenia moltes més cordes que cap altra que hagués vist mai. Eren primíssimes i estaven molt juntes.

–Quantes cordes té? –preguntà.

18 –Sap quantes cordes tenen les arpes, normalment?

–Doncs quaranta-sis, em sembla. Potser més. No en sóc un entès, jo –digué el pare de l'Àngel.

–I sap quantes en té, aquesta ?

–No.

–En té mil.

–Però com pot ser...?